

תכלין לשלחן שבת

פְּרָשָׁת: בְּרֵאשִׁית



עלון מספר 273

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. פי אלף מיום חול. כדאי לקרוא בשלחן שבת.

זמני השבת - בגב העלון

העלון לעלוי נשמת:
בכור חי' בן בטי, אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - תנצב"ה

ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת:
משה בן מזל-טוב, פורטונה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, - בתוך שאר חולי עמו ישראל

נקודה בפְּרָשָׁה:

מהיכן כחם של העמים?

"**בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ**" (א, א) בְּדַבְּרֵי הַמִּדְרָשׁ עַל הַפְּסוּק הַרְאִישׁוֹן בַּפְּרָשָׁה שְׁמַבִּיא רַש"י הַקְדוּשׁ, מוֹצֵאִים אֲנִי תְּשׁוּבָה לְטַעֲנָה שְׁכַבְיָכֹל עֲשׂוּיִים לְטַעַן הַגּוֹיִים בְּנֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם, בְּיַחַס לְזִכְרוֹתָם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. "לְקַטִּים אַתֶּם שְׁכַבְשֵׁתֶם אַרְצוֹת שְׁכַעָה גּוֹיִם!" יְטַעְנֵי הַלְלוּ, אִוְלָם לְאוֹר הַתְּאֵוֹר בּוֹ פּוֹתַחַת הַתּוֹרָה, אִוְדוֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ - יוֹכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְהַשִּׁיב וְלוֹמַר לָהֶם: "כֹּל הָאֶרֶץ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא בְּרָאָה וְנִתְּנָה לְאִשְׁרֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֵינֵינוּ!"

עַד לְדִיוֹטָה תַּחְתּוֹנָה כָּל כָּף, לְהַפִּיךְ מְקוֹם קְדוּשׁ כָּל כָּף - לְמַחְסוֹן שֶׁל תְּבוּאָה! אִוְלָם כַּעַת, נִרְאָה הִיָּה כְּבָר נִגְזְרָה גְּזָרָה: הַכֹּל יִדְעוּ, כִּי עַל הַחֲלָטָה הַנְּעֻדָה - אִין לְעַרְעֵר בְּשׂוּם פְּנִים וְאָפֹן, וְכִי כָּל נִסְיוֹן לְהַתְּנַד לָהּ - יִתְפַּרֵּשׁ כַּמְרִידָה בַּמַּלְכוּת! לֹא פְחוּת!

בְּצַר לָהֶם, הַתְּאֵסְפוּ רַאשֵׁי הַקְהָל עִם הַפְּרָא דְאֵתְרָא, רַבֵּי מְנַחֵם מִקְדָּל מוֹרִימְנוּב, בְּכַדִּי לְטַכְסַּ עֲצָה כְּדַת מַה לְעֲשׂוֹת. עַל פְּנֵיו, נִרְאָה הִיָּה כִּי אֶפְסָה תַקְוָה: הַנִּסְיוֹן הַעִיד, כִּי מְעוֹלָם לֹא נֹאוֹתוּ הַשְּׁלִטוֹנוֹת לְשַׁחֲרַר מְבַנָּה כְּלִשְׁחֵי שְׁנַבְּחָר עַל יָדָם...

אִוְלָם בְּעוֹד כָּל הַמַּשְׁתַּתְּפִים בְּאֶסְפָּה מִיָּגְעִים אֶת מוֹחֵם בְּנִסְיוֹן לְמַצָּא מוֹצֵא מְהַסְבֵּךְ - פְּצָה אֶת פִּיו אַחַד הַעַסְקִינִים, יְהוּדִי יִקְרָ בְּשֵׁם ר' שְׁמַעוֹן-חַיִּים, וְאָמַר: "רְבוּתִי... אִינְנִי מִשְׁכַּנְעֵ בְּכָף, אִוְלָם בְּכָל זֹאת, בְּאִין רַעִיוֹן טוֹב יוֹמֵר, עֲלָה בְּדַעַתִּי רַעִיוֹן שְׂאוּלִי יוֹכֵל לְהַצִּיל אֶת בֵּית הַכְּנֶסֶת מִיָּדָם שֶׁל הָעַרְלִים!"

"מָה הַרַעִיוֹן?" הִגִּיבּוּ הַנוֹכָחִים כְּלָם בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת, וְר' שְׁמַעוֹן-חַיִּים נִעְנָה וְהַשִּׁיב: "כִּפִּי שִׁיָּדוּעַ לְכֻלְנוּ, הַרְעַפִּים בְּגַג בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁבוּרִים, וְהַגִּשָּׁם דּוֹלֵף בְּעַדָם אֶל הַבַּיִת פְּנִימָה... עַד כֹּה, לֹא עָמַד לְרַשׁוּתֵנוּ הַסְּכּוּם שִׁיָּאֶפְשֵׁר אֶת תַּקְוָנוּ שֶׁל הַגַּג, וְאוּלַי דּוֹקָא עֲבָדָה זֹאת תְּהוֹנָה פֶּתַח שֶׁל הַעֲלָה: סְבִיר לְהַנִּיחַ, שְׁעָם בּוֹא הַחֲרָף - יִסַּב הַדְּלָף נְזָקִים כְּבָדִים לְתַבּוּאָה שְׁתֵּאֲחָסֵן בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְלִשְׁלִטוֹת לֹא תִהְיֶה כָּל בְּרָרָה כִּי אִם לְפָנוֹת אֶת הַמְּקוֹם וְלַחֲפֹשׁ אֶסֶם אַחֵר!"

חִיּוּךְ פֶּשֶׁט עַל פְּנֵיהֶם שֶׁל הַנְּאֻסְפִים, וְתַחֲוִישַׁת הַקְּלָה הַחֲלָה מַחֲלָלָת לְלִבְבוֹת...

אִלָּא שְׁלֵפֶתְעַתְעַתְם, לְשִׁמְעַת הַדְּבָרִים, הַחֲוִירוּ פְּנֵיו שֶׁל הַצַּדִּיק, שְׁעַד כֹּה לֹא הִיָּה מוֹדַע לְמַצְבוֹ שֶׁל בֵּית הַכְּנֶסֶת מִשׁוּם שְׂאֵת תַּפְלוּתוֹ קַבַּע בְּבֵית מִדְרָשׁוֹ הַפְּרָטִי שְׁבַחְצָרוֹ, וְדַמְעוֹת הַחֲלוּ נְקוּוֹת בְּזוּזֵית עֵינָיו .

"הֲאֵמְנָם כָּף, ר' שְׁמַעוֹן-חַיִּים?" פָּנָה הַצַּדִּיק בְּכַאֵב אֶל הַעַסְקוֹ,

אִלָּא שְׁכַאן, לְכַאֲוָרָה, פּוֹרְצַת הַתְּמִיּהָה: הַאִם בְּאֶמֶת סְבוּרִים אֲנִי כִּי הַגּוֹיִים יִקְבְּלוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה הַזֹּאת? הַאִם בְּעַקְבוֹת הַתְּאֵוֹר הַמוֹפִיעַ בַּתּוֹרָה, אִוְדוֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם הֵם יוֹתְרוּ עַל טַעֲנָתָם - וְיִכְרוּ בַּמַּלְכוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ וּבְזִכְרוֹתוֹ לְעֲשׂוֹת בְּעוֹלָמוֹ כְּרַצוֹנוֹ? אֶתְמַהֵּ! בְּכַדִּי לְהַבִּין אֶת הַתְּשׁוּבָה לְאִשְׁוָרָה, נִקְדִּים וְנִסְפֵר סְפוּר נְאֻה מִבֵּית מִדְרָשׁוֹ - תַּרְתִּי מִשְׁמַע - שֶׁל הַצַּדִּיק הַנִּשְׁגָּב רַבֵּי מְנַחֵם מִקְדָּל מוֹרִימְנוּב, וְכִּי הִיָּה מַעֲשֵׂה:

בְּאוֹתָהּ תִּקְוָה שְׁעֲלִיָּה נֹסֵב סְפוּרָנוּ, הַחֲלִיטָה הַמְּשַׁלָּה הַפּוֹלְגִית לְפָזֵר אֶת מַחְסְנֵי הַמְּזוּן שֶׁל הַצְּבָא בֵּין הַעֲוִרוֹת הַשּׁוֹנוֹת, כָּף שֶׁלְכָל גְּדוּד אוֹ פְּלָגָה יְהִיָּה מַחְסוֹן זְמִין מְסוּן יִקְחוּ דֵי סְפוּקָם. לְשֵׁם כָּף, נִשְׁלַחַה וְנַעֲדָה מִיָּחַדָּת אֶל כָּל אַחַת מִעֲרֵי הַמְּדִינָה, בְּכַדִּי לְאֵתֵר בְּכָל עִיר שְׁכַאזוּ מְבַנָּה מִתְּאִים וְרַחֵב יְדֵים שִׁיֹּכֵל לְשַׁמֵּשׁ כְּמַחְסוֹן, וְלַהֲפַקִּיעוֹ מִיָּד בְּעֲלִיו לְטוֹבַת אוֹצֵר הַמְּשַׁלָּה - בְּתַמּוּרָה לְסְכּוּם זְעוּם.

גַּם עַל הָעִיר רִימְנוּב לֹא פָּסְחָה הַמְּשַׁלַּחַת. הַמְּתִינֵנוּ כָּל תּוֹשְׁבֵי רִימְנוּב בְּדִרְכוּת לְהַחֲלָטָה שֶׁל הַנְּעֻדָה, שְׁלֵאֲחֵר שְׁסַקְרָה אֶת כָּל הַבְּנִינִים שְׁבַעִיר - פְּסַקָה אֶת פְּסוּקָה וּבְחֵרָה - -

בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הַגְּדוֹל!!! שְׁמוּ שְׁמִי!!!
הֵלֶם מַחֲלָט הַשְּׁתַּלְטַע עַל יְהוּדֵי הָעִיר. הַזְעִזוּעַ הִיָּה בְּלִתִּי נְתוּן לְתַאֲוֹר. אִישׁ מֵהֶם לֹא הָעֲלָה בְּדַעַתוֹ כִּי נְצִיגִי הַמְּשַׁלָּה יִתְדַרְדְּרוּ

הוצדה, ולבחר לעצמם מכנה אחר, בעיר הסמוכה, 'דוקלא...'
מטעשה זה יכולים אנו ללמד פמוכן, על חובת הזהירות
בקדשתו ובכבודו של מקדש מעט. אולם מעבר לך, טמון
בדברים מסר עמק בהרבה: הגויים יכולים לשלט בביית הכנסת
ולחלל את קדשתו, רק כאשר היהודים עצמם אינם מכירים בה
כראוי... לעצמת זאת, קשאנו מעניקים משקל וחשיבות לקדשת
ביית הכנסת, מתוך הכרה פנימית עמקה – לעולם לא יוכלו
הגויים לשלח בו יד!

והוא הדין לענייננו...

אמנם, אין ספק בך, שגויים לא יקבלו טענה המבססת על
תאור כריאת העולם בפתח התורה... אולם לאמתו של דבר,
התשובה הזו אינה מיעדת עבור הגויים – אלא עבורנו, בני
ישראל!

שכן כאשר אנו עצמנו נהיה משכנעים וחדורים בהכרה עמקה
בדבר זכותנו בארץ ישראל, אותה קבלנו מידו של בורא העולם
שכל הארץ שלו – לא יוכלו הגויים לשלט בה, בין אם יבינו את
הסבה ובין אם לא... (ללמד)

ובר: "האם אמנם היו רעפי ביית הכנסת שבורים, הגשם דלף
אל הביית הקדוש, ואיש לא דאג לגייס את הסכום הדרוש בכדי
לתקן זאת? אם אכן כן, כלום יש מקום להתפלא על שנגזר
גזרה כה קשה על ביית הכנסת שלנו, שימסר ביד זרים? הלא אם
אנו עצמנו נוהגים זלזול במקום המקדש, אין אנו ראויים להחזיק
בו!" חרץ הצדיק את משפטו, והוסיף מיד: "מהרו בעת, החלצו
חושבים, ומבלי להסר בהוצאות – דאגו לתקן את המעצת תכף
ומיד!" דרש הצדיק מהעסקנים הנבוכים, בהוסיפו: "דבר זה יהא
ברור לכם בלי צל של פקפוק: מצבו של ביית הכנסת לא יהיה לנו
לפתח של הצלה, אלא להפך: לפוקה ולמכשול, שכן בעקבותיו
באה עלינו הצרה הזו!"

ואכן, עוד באותו היום החלה המלאכה, ובתוך מספר ימים
השלמה המלאכה, וגם חדש כסה את מקדש מעט. וראה זה
פלא: שבועות נקפו, חדשים הלפו, ואמרכלי הצבא, שאמורים היו
לקבל את ביית הכנסת לידם – בוששו מלבוא...
לאחר תקופה התברר, כי באפן בלתי הגיוני ומבלי כל סבה
נראית לעין – החליטו שלטונות הצבא לבטל את החלטתה של

ספור לשבת:

המזיק והניזק

של שמירת תורה ומצוות מגיעים לכותל המערבי. לפעמים
מגיעים לבר מצווה ולפעמים לשמחה אחרת. חובשים כיפה
ומתפללים לה'. כאן הלב נפתח, ואם מנצלים את הרגע הזה
אפשר לפעול גדולות ונצורות. בשל כך נמצאים נציגי הארגון
בכותל באופן קבוע. הם עומדים שם ובידיהם פנקסים ועטים,
ושואלים אנשים אם הם מעוניינים במדרשה, בשיעור, בחברותא
או במוסד תורני לילדים.

שאל נתקל בהם, והם שאלו אותו: "אולי אתה רוצה
חברותא?"... הוא נדהם ממש.

הרגע הוא התפלל על זה, וכבר שואלים אותו אם הוא מעוניין.
הוא נרשם ואמר שיש לו חנות ב'רמות', והוא ישמח אם ילמדו
איתו באזור החנות.

כבר ביום ראשון התחלנו ללמוד מסכת 'מכות', זו המסכת
שעסקתי בה אז, וכשאני חושב על כך שרק ביום חמישי הכנסתי
את השם שלי, ובמוצ"ש הבחור התפלל במיוחד על מציאת
חברותא, אפשר לומר שהקב"ה הקדים רפואה ל'מכות'.

הקשר בינינו, התבטא גם מעבר לשעת הלימוד. שאלו ראה
בי יהודי שאפשר לשאול אותו שאלות הלכתיות מפעם לפעם,
והשיעור שלנו המשיך בקביעות.

ביום שלישי אחד ראיתי שלא אוכל לבוא לשיעור הקבוע,
והתקשרתי אליו להודיע לו שלא אבוא.

שאלתי גם לשלמו, ואז הוא שאל אותי: "יש לך זג טוב?"
השתוממתי על השאלה. שאלו מסתדר מצוין כשהוא צריך בעלי

זכיתי להיות מיושבי אוהל וללמוד בכלל.

לפני חמש שנים הרגשתי שהגיעה העת להעביר הלאה את
ברכת השם ולהפיץ את מעיינות התורה חוצה. היה זה ביום
חמישי בשבוע. התקשרתי למשרד של ארגון ידוע העוסק בקירוב
רחוקים וביקשתי שיכניסו את שמי לרשימת המתנדבים.

אני גר ברמות, אמרתי להם, ומבקש שתמצאו לי חברותא
ברמות, ושיהיה רציני. לא מישהו שהתפקיד שלי למשוך אותו,
אלא יהודי שמתעניין בעצמו ורוצה ללמוד.

ביום ראשון התקשרו אלי מהמשרד ואמרו לי: "יש לך
חברותא".

רציני? - שאלתי. "הכי רציני שיכול להיות", ענו לי במשרד.

מדובר בבחור ששמו שאלו. הרויו חזרו בתשובה, ואף הוא
עצמו היה בחור ישיבה בתקופה מסוימת. למרבה הצער, הוא לא
החזיק מעמד במסגרת ונפלט לרחוב. שם כבר התרופף מעט גם
בשמירת תורה ומצוות, אבל בתוכו בערה אש כל הזמן. הוא כאב
את המצב שלו ולא ידע כיצד להתרומם ממנו.

במוצאי שבת האחרון הלך לכותל המערבי. בתקופה זו הוא
התכוון לקראת החתונה שלו, והתפלל בשריד בית מקדשנו
כהכנה ליומו הגדול. על שני דברים עיקריים הוא התפלל שם:
שיזכה לבנות בית נאמן בישראל, ושימצא חברותא.

הוא התפלל מעומק הלב ובדמעות, ואחרי שהרגיש ששפך
את ליבו פנה לצאת מהרחבה. בדרך החוצה הוא פגש את
הנציגים של ארגון הקירוב. בארגון יודעים שיהודים בכל הרמות

לכיוון האוטובוס. הנוסע שהיה אמור לקחת ממני את השקית לא היה שם, והחלטתי לנסוע במהירות לתחנה הבאה ושם לתפוס אותו.

"ירדתי חזרה מהאוטובוס וראיתי משהו משונה: המכונית, שקודם לכן עמדה בכיוון למעלה, עשתה סיבוב של 180 מעלות כשפניה לכיוון הקניון. הסתכלתי סביבי, לא ראיתי שום דבר משונה חוץ מזה. אנשים רבים היו בתחנה וכולם רגועים. איש לא צעק ולא נבהל. אני בעצמי מיהרתי ביותר, ולא תפסתי שקרה כאן משהו שדורש חקירה.

נסעתי לתחנה הבאה, וב"ה השגתי את הנוסע שיקח לי את החבילה.

"רק עכשיו, כשהגעתי לחנות של שאול, קלטתי מה קרה. נראה שמרוב מהירות איבדתי לגמרי את השפיות, ולא שמתי את האמברקס, והאוטו פשוט נסע. הוא עלה על המדרכה, נכנס בחנות של שאול וירד לכביש בחזרה. רק לחשוב על האסון שיכול היה להתרחש ה' ישמור! הכביש שיוּרד מהקניון הוא ירידה תלולה, בתחנה חיכו עשרות אנשים, משפחות עם ילדים ולא קרה להם כלום. הנזק היחיד היה החלון השבור בחנות של שאול.

"עכשיו תראה איזו השגחה פרטית מדהימה. מכל הזגגים שבעולם שאול פונה אלי! התרגשתי כל כך ואמרתי לו: אני פוצצתי לך את החלון ואני אתקן ואשלם הכל. איזה חסד עשה איתי הבורא יתברך! ככה אני יכול לשלם את הנזק ולא להישאר חייב, חס ושלום!"

אמו של שאול סיפרה את הסיפור הזה לכל מי שרק הסכים לשמוע. המעשה בחלון השבור והתיקון שלו הפכו לחוויה רוחנית עוצמתית. מבין השברים נפתח חלון אל הנהגת הבורא המופלאה בהשגחה מיוחדת, וזה היה קידוש השם גדול. (סיפורו בעל המעשה הרב יעקב זייבל מרמות, פורסם בגיליון 'השגחה פרטית')

מלאכה. הוא מכיר ויודע מי הם הטובים ואיך אפשר להשיג בזול. בכל זאת עניתי לו. יש כאן ברמות זגג שהוא תלמיד חכם מופלג ועוסק גם באגרות.

בשביל מה אתה צריך אותו?

שאול נאנח. "שלא תשאל. היתה פה תאונה. מכונית נכנסה לתוך החנות שלי, וכל החלון התנפץ. במצלמות ראינו מכונית שעוברת מהכביש למדרכה, פוגעת בחנות שלי ויורדת חזרה מהמדרכה לכביש. לא הצלחתי לראות במצלמות את המספר של המכונית, ואני חייב לתקן את החלון. קראתי לכמה זגגים, וכולם אמרו שמדובר בהוצאה של אלפי שקלים. אין לי כל חשק לשלם את זה."

"תיקח את המספר של הזגג מרמות, הצעתי לו, אולי הוא יוכל לעזור לך. בכל מקרה, תדע שאתה עוזר להחזיק תלמיד חכם, וזאת מצווה גדולה."

הוא לקח את המספר, קרא לזגג, ולמחרת הוא הגיע אליו לחנות. עוד בזמן שהזגג שהה שם הוא התקשר אלי, והקול שלו מלא התלהבות והתרגשות. "אתה לא יודע מה הולך פה, זה ממש... ממש מה? לא הצלחתי לקלוט.

כל מילה ששאול הוציא מפיו נשמעה יותר מובלבלת מקודמתה. הוא היה נרגש כל כך שלא הצלחתי להבין ממנו דבר. יצאתי לחנות, אבל כשהגעתי הזגג לא היה שם. אמו נכחה בחנות כשהיא נסערת כולה: "כמה השם גדול! איך הוא מנהל את העולם! לא יאמן! לא יאמן!!!!" הם היללו ושיבחו את הבורא יתברך, אבל את הסיפור לא הצלחתי לקלוט.

התקשרתי לזגג וביקשתי ממנו שירחם עלי וישיעני מסקרנותי. ספר לי מה היה שם. והוא סיפר: "במוצאי שבת היה עלי להעביר חבילה לבני ברק. יצאתי במכונית אל התחנה שמול קניון רמות, בצד השני של הגשר שניצב שם, וראיתי את קו 422 לבני ברק נכנס לתחנה. עקפתי אותו קצת ורצתי עם השקית

שוֹנֵה הַלְכוֹת:

הַלְכוֹת שְׁמִיטָה

מתוך החוברת
"מצוות הארץ בהלכה ובאגדה"
לרב דוד שלום נקי שליט"א

כשיעור שראוי לזרוע מהם ויצמח: בתבואה - משיגדל שליש. ובקטניות - עיין בספר שביתת השדה (עמוד קנא) זמנו של כל מין ומין, כדי שלא יאסרו מדין "ספחים", כפי שיבואר להלן (קנט).

בשמים

כל זרע שאין בו קדושת שביעית [כמבואר להלן (עמוד 47)], כמו בשמים ושושנים העומדים לריח בלבד, וכן סוגי צמחים שאין רוב בני אדם זורעים אותם - מותר לזרועם עד ערב שביעית (כיון שלא נוהג בהם איסור ספחים, וכדלהלן). וטוב לזרועם עד ט"ו באלול, באופן שיקלטו בשנה השישית. (קסא, תצד, תצט)

נטיעת אילנות סרק

אילנות סרק שאינם מוציאים פירות, מותר לנוטעם עד ערב שביעית. [שהרי לא שייך בהם את החשד הנ"ל שיאמרו שנטע בשביעית, כיון שאין בהם דין ערלה, כדלהלן] אך לכתחילה נכון להשתדל לנוטעם ארבעה עשר יום קודם השביעית [עד ט"ו באלול], כיון שסתם אילן נקלט באדמה עד ארבעה עשר יום, ואם יטע לאחר מכן, נמצא שנקלט האילן בשביעית. (קנג)

תבואה וקטניות

יש להקפיד לזרוע את התבואה והקטניות, באופן שיספיקו לגדול ולהגיע ל"עונת המעשרות" קודם שנת השמיטה [דהיינו, שיגדלו

בדיחות:

אם אתה חושב שלאף אחד לא אכפת ממך - נסה לא לשלם מיסים.

איש אחד נפל מגג של בניין.
מיד התקבצו סביבו אנשים, ושאלו בבהלה: "מה קרה?"
ענה האיש: "לא יודע, רק הרגע הגעתי!"...

איש אחד נכנס לספרייה ושאל בקול: "סליחה, יש לכם עגבניות?"
הספרנית: "אדוני, זה ספרייה כאן!"
הנמיך האיש את קולו ושאל בשקט: "'סליחה, יש לכם עגבניות?"...

"אתה חייב לדעת אנגלית! מחצית מהאנשים בעולם יודעים אנגלית!"
- "נו, וזה לא מספיק?"...

סטודנט לחקלאות ניגש לאיכר זקן, ואומר לו: "אתה משתמש בשיטות מיושנות שלא מכירים כבר היום. אתפלא אם יניבו העצים אפילו ק"ג אחד של תפוחים!"
גם אני אתפלא, אמר האיכר, "זה עץ מנגו"...

קול נפץ נשמע מהמטבח.
"עוד צלחת?" שאל בעל הבית מהסלון.
"לא", ענו לו, "פחות צלחת!"...

לקוח: "מלצר! יש לי זבוב במרק!"
מלצר: "אל תדאג, הוא לא יחזיק מעמד הרבה זמן, ריססנו אותו בקוטל חרקים!"...



חידות:

חידת מחשבה:
כמה פרשים לכל היותר ניתן להניח על לוח שחמט, מבלי שיאימו זה על זה?

חידת חשבון:
איך ניתן ליצור את הסיפורה 100 ע"י המספרים: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 תוך כדי שימוש בכל פעולות החשבון?

חידת "מי אני":
אם אדם רוצה לשבור אותי - הוא חייב לנצח אנשים אחרים. מי אני?

פתרונות לחידות מהעלון הקודם:

פתרון לחידת המחשבה:
המאפה הקטן שוקל 38 גרם.
הסבר: חמש המאפים הגדולים שוקלים יחד 400 גרם.
(400 = 5X80)
הוספת המאפה השישי מעלה את המשקל הכללי ל-438 גרם (438 = 6X73).
מוכח שהמאפה השישי שוקל 38 גרם.

פתרון לחידת חשבון:
 $8^1 + 8^1 + 8^1 + 88^1 + 888 = 1,000$

פתרון לחידת "מי אני":
ראש פינה.

טוב לדעת:

הטמפרטורה של פני הירח היא:
134 מעלות צלסיוס ב-3 א, ו-170 מעלות צלסיוס ב-3 חשוק!

פתגם:



| יציאה: | כניסה: | י-ם: | זמני השבת: |
|--------|--------|-------|------------|
| 18:59 | 17:48 | ת"א: | |
| 19:10 | 18:03 | חיפה: | |
| 19:00 | 17:54 | ב"ש: | |
| 19:01 | 18:05 | | |

לתגובות, להנצחות ולקבלת העלון במייל: elisha5765@gmail.com